

sige dertil, at det er ikke det værste, der kan gaa i en Sag, at der gaar Politik i den. Her i dette Ting kunne vi vel neppe nægte, at der undertiden gaar Politik i os, men vi ere dog ikke daarligere Rigsdagsmænd for det. Men i Sparekasseraadet vil der kunne gaa noget ganske andet. Der ville uvedkommende Hensyn kunne komme til at gøre sig gældende. Jeg nævnte, at Modsætningen mellem de forskellige Landsdele, mellem Jyder og Øboer, kan gøre sig gældende. Men der er noget, der er meget værre, og det er det, at Raadets Medlemmer kunne være besjælede af den Tanke, som er kommen frem i Rigsdagen baade i Landstinget og Folketinget, nemlig den, at det, det gælder om, er at skaffe Landboerne saa billige Laan som muligt, og at man ikke behøver at tage saa meget Hensyn til Sparernes Interesser. Naar den Slags Betragtninger gaa ind i Raadet, er det meget værre, end naar der gaar Politik i Raadet.

Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at det vil under visse Omstændigheder vistnok være vanskeligt at faa 5 Stemmer for en Forandring. Der kan være et Par Vakancer i Raadet, og ærede Medlemmer ville være opmærksomme paa, at Vakancer kunne ikke udfyldes, saa længe Rigsdagen ikke er samlet; naar Rigsdagen ikke sidder, kan der ikke vælges nogen i et bortfaldet Medlems Sted, saa skal man vente, til Rigsdagen kommer sammen. Der blev sagt i Gaar, at der overhovedet ikke kunde være Tale om at sætte en Maksimumsgrænse undtagen hvert halve Aar. Ærede Medlemmer ville se, hvorledes det meget let kan hælde, at der kan komme til at gaa lang Tid med Ansættelsen af Maksimumsrenten, og Pengekonjunkturerne ere ikke saa langsomme i Vendingen, der kan komme Kriser og Forhold, der bevirke, at Pengeforholdene gaa op eller ned ganske anderledes hurtigt, og imidlertid staa Maksimumsrenten uforandret i et helt eller et halvt Aar, indtil man kan faa denne Majoritet af 5 Stemmer til at gaa hen og forandre den.

Men der er noget, der forekommer mig endnu værre, og det er det, at naar nu Sparekasseraadet har faaet sat en Maksimumsrente, lad os sige af 4 pCt., saa kunne vi være fuldstændig sikre paa, at saa er der ikke en Sparekasse i hele Landet, der tør undlade at give Sparerne 4 pCt., selv om Bestyrelsen maatte finde, at den af rent lokale eller specielle Hensyn ikke bør gaa dertil. Naar Sparekasseraadet har sat 4 pCt. som en passende

Rente — og det ville de fleste naturligvis gaa til — kan den enkelte Sparekasse ikke undlade at følge Trop og kommer altsaa til at give højere Rente, end dens Bestyrelse, navnlig under visse Konjunkturer, finder rigtigt. Det er det, der kommer af at ville regulere og fastsætte saadan noget, og især en saa barok Ting, som at ville fastsætte en Rentefod ved Hjælp af en Kommission, der samles en Gang imellem og skal til at drøfte, om det skal gaa op eller ned.

Jeg har endnu kun et Par Bemærkninger med Hensyn til § 7. Denne Paragraf ligger adskilligt uden for den øvrige Lov, men det er en højst interessant Bestemmelse. Naar jeg i Korthed skal sige, hvad den egentlig gaar ud paa, saa er det det, at man vil friste Sparekasserne eller give dem Anvisning paa, at gøre falsk Status at opføre deres Aktiver — navnlig naar de ere af den Beskaffenhed, at der sættes Kurs paa dem paa Kjøbenhavns Børs — 4, 5, 6 Points eller mere højere, end de noteres paa Børsen. Det kalder jeg at gøre falsk Status. Og det nytter ikke noget, at man siger, at det ere de nødte til, ellers blive Folk forskrækkede. Ja, naturligvis, hvorfor gøre Folk urigtig Status uden for at forhindre, at Kunderne blive forskrækkede? Naar en Købmand ved, at han er insolvent, hvis han sætter rigtige Kurser eller rigtig Værdi paa sine Varer og udestaaende Fordringer, saa sætter han sine udestaaende Fordringer til deres fulde nominelle Paalydende og sine Varer til forhøjede Priser, thi, siger han, det gaar ikke an at sætte dem lavere, saa tro Folk, at jeg er fallit, og saa gaa Kunderne fra mig. Det er det samme, man siger til Sparekasserne: det gaar ikke an, at I sætte eders Obligationer, hvorpaa der noteres Kurs paa Kjøbenhavns Børs til den Kurs, i hvilken de staa ved Opgørelsen, thi saa blive Folk forskrækkede, og Kunderne faa maaske den Ide, at I ikke ere rigtig solide. Det er meget rigtigt, men det skulle Kunderne netop have at vide, de skulle have den sande Status, og hvis den viser, at Sparekasserne staa paa Fallittens Rand, saa er det noget, man er pligtig til at underrette Kunderne om, det er derfor, man har et Sparekassetilsyn. — Den ærede Minister sagde ganske vist i Gaar eller i det andet Ting, at det er ikke noget effektivt Tab, det er ikke noget Tab, der er indtraadt. Maa jeg gøre opmærksom paa, at det, der er Tale om med disse 3 eller 10 Aar, det er kun Obligationer, paa hvilke der noteres